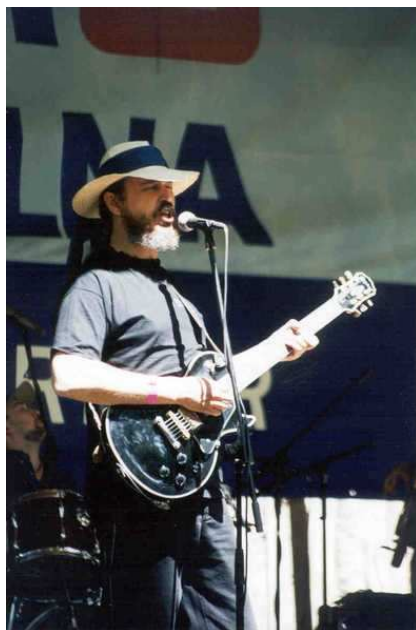

kolegové

MÍRA „MYREČEK“ KAŠPAR

Říkají mu Míro nebo Myrečku. Kytarista, bluesman. Potkal jsem se s ním před léty, kdy na doporučení Pavla Pokorného, písničkáře z Třebíče, nás, Truc Blues, jako velký fanda do blues, doporučil na místní třebíčské bramborové oslavy. Později s Truc Blues párkrát hostoval a v začátcích mého hraní po nemoci, jsme občas vystupovali jako duo. Později postavil svoji vlastní kapelu, Walkin' Blues Band, ve které jsem na oplátku hostoval já, jako hráč na foukací harmoniku a občasný zpěvák. Tehdy díky Mírovi a jeho WBB jsem hrál na slavných festivalech Blues v lese v Řevnici, Blues Alive v Šumperku a Prázdniny v Telči. V současné době hraje s vlastní kapelou Many

More Experience Band, ale hlavně se zamiloval do rezofonické kytary s kterou vyjíždí na koncerty, buď sám, nebo s partou rezofonických kytaristů, která si říká United Cans Unlimited. Píše fajne texty i muziku ale dle mého, pro svoji slávu a popularitu dělá lautr hovno. Sedí a hraje si doma a naivně věří tomu, že kvalita se prodá sama. Je jednou z těch čistých, bluesových duší, které mám rád. Před léty se Míra přestěhoval z Třebíče na venkov a svoji usedlost přejmenoval na Bluesiana což se mi moc a moc líbilo a s jeho svolením jsou Bluesiany dvě. Southern a Northertn. Ta jižní, to jsou Příložany u Jaroměřic nad Rokytnou a severní Bluesiana to je na Štramberské v Ostravě. U mě.

united cans unlimited

Jednou z aktivit, kterými Míra Kašpar oplývá, jsou šílení plechových kytar, UCU. Sám o nich říká: UCU jsou typickým produktem showbeezu, který se okamžitě vymkl jeho kontrole. To takhle jednou zjara roku 2004 oznámil František J., toho času majitel manufaktury na výrobu plechových kytar, Many Moreovi (tehdy ještě známému jako Little More) a panu Uhlíkovi C14, že coby majitelé kytar jeho výroby spolu vystoupí na festivalu, který uspořádal u příležitosti založení své Světové rezofonické asociace (WRA). Oba dotčení umělci

usoudili, že když už byli jednou takhle sestavení, využijí toho k předvedení nových, dosud netušených možností plechových kytar. Po jejich vystoupení na zmíněném festivalu už je František J. nikdy nikam nepozval. UCU však tiše a nenápadně dosahovali jednoho úspěchu za druhým. Nejenže opakovaně vyprodali trutnovský OAMF, vydali na svém labelu, self-pirate, několik průlomových alb, jejichž náklad vždy okamžitě zničili, protáhli svým "hrdlem láhve" řadu špičkových světových muzikantů, z nichž mnozí na to dodnes se slzami v

očích vzpomínají, ale mimo jiné se také zasadili o zvolení Baracka Obamy prezidentem USA. Neboť co je jeho "Yes, We Can" jiného než nesmělá ozvěna "United Cans Unlimited"?

drobnosti

turnaj mistrů

Žalák Aréna, 10.2.2009, 18:00, Mariánské Hory, Ostrava

Říká se tomu stolní tenis ale v mém případě, jak to předvádím já, budu požívat přílehavější název ping – pong. A budete-li si to předčítat pomalu a nahlas, přesně se vžijete do způsobu mé hry. Někdy počátkem února mi zavolal Radek Pastrňák že potřebují někoho do ping – pongového týmu. Říkal jsem že mi to moc nejde ale když nesežene někoho lepšího rád pomůžu. To úterý, ráno, jsem si ještě ověřil platnost konání a večer v 18:00 jsem se objevil v Žalák aréně v Mariánkách. Soupeři mírně vyděšení mojí přítomností sborově zařvali. Jééé, co ty tady? Odpověděl jsem: Přišel jsem tu umřít! Přepadl je strach a tak mi hned nabízeli slivovičku na občerstvení. Jako správný sportovec jsem odmítl, přijel jsem autem. Radkem avizované utkání se během posledních dnů, aniž jsem to věděl, změnilo na turnaj Mistrů. Mistři byli čtyři, Zdeněk Filák z Jasénky u Vsetína, Mistr Horního Valašska, Pepa Šimoník z Jestřábí u Brumova – Bylnice, Mistr Dolního Valašska, Radek Pastrňák z Ostravy, Mistr Hobitu (rest. na Poštovní ulici) a Libor Kotra, Mistr všeho. Jediný nemistr jsem byl já. Hrál se každý s každým. Hrál jsem hned první utkání s Mistrem Horního Valašska a protože hned po prvních míčcích jsem byl silama na dně mohu

poskytnout jen svoje výsledky. Ostatní jsem přestával únavou vnímat. Takže se Zdeňkem Filákem (viz. Foto 1) jsem prohrál 0:2 (3:21, 7:21). Druhé utkání s Radkem Pastrňákem (Foto 2) začalo nádherně. Po prvním podání jsem vedl 1:0. Píšu o tom proto, protože to bylo poprvé a naposledy kdy jsem toho večera vedl. S Radkem teda taky 0:2 (12:21, 7:21). Zatím co zbývající utkání tohoto turnaje se už pomalu dohrávala, já jsem pořád hledal zbytky sil a odvahy nastoupit ke svému třetímu utkání s Liborem Kotrou (Foto 4, tady vidíte s čím vším na mě vyrukovali). S Mistrem všeho jsem uhrál nejvyrovnanější z mých utkání, přesto jsem prohrál, zase 0:2 (13:21, 15:21). V posledním mém utkání, ale i celého turnaje, jsem chtěl ještě překvapit a zamíchat konečnou tabulkou, ale Mistr Dolního Valašska, Pepa Šimoník (foto 3) mě převálcoval, jak jinak než 0:2 (3:21, 1:21) a tím si stoprocentně zajistil, už před tímto posledním utkáním, jisté 2. místo. Konečné pořadí vypadalo takto:

1. Zdeněk Filák
 2. Pepa Šimoník
 3. Radek Pastrňák
 4. Libor Kotra
 5. Pepa Streichl, Mistr proher
- Slíbil jsem že budu trénovat. Sportu zdar!!!

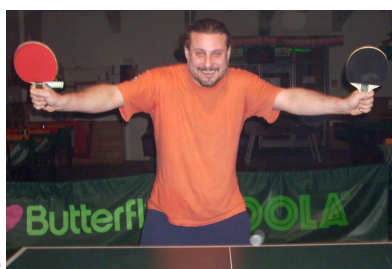
1.

2.

3.

4.

Umělecké jméno

Vzpomněl jsem si jak jsem kdysi chtěl, aby mi říkali uměleckým pseudonymem. A teď znovu o tom uvažuji. To umělecké jméno znělo: Pepa Radegast Streichlberry. Radegast po vzoru Jardy Lenka alias Samsona a Streichlberry po vzoru mých oblíbených Bluesberry a navíc berry znamená kulička, bobule a to už jsem!

Jazzmani bacha

Někteří muzikanti věnující se jazzu, se občas s mírným úšklebkem dívají na folk. Hlavně ti mladší. Pro ně jsem tady vypsál pasáž z knihy Opravdové blues od Roberta Palmera: *Když se blues začalo vydělovat jako jasně definovaný stabilní žánr, jazz se stále teprve vyvíjel ze směsi folku, populární hudby a vlivů evropské klasické hudby.* Takže se snad jednou může stát i to, že třeba, píseň Honzy Nedvěda „Stánky“ bude nejoblíbenějším světovým jazzovým standardem. Dobrý, Ne???

fórek

Zadal jsem do vyhledávače Google heslo „Nohavica“ a vyventroval. Objevilo se: Výsledky pro dotaz „**nohavica**“. Na váš předmět vyhledávání – **nohavica** nebyl nalezen žádný odkaz. Návrhy: Ujistěte se že všechna klíčová slova jsou napsána správně. Zkuste jiná klíčová slova. Zkuste obecnější klíčová slova. **Nechtěli jste třeba hledat „Streichl?“.**

Použít můžete i jiná jména.

:O) :- :O) :- :O) :-

drobnosti

historie fotky

S Poppa Chubby jsme se viděli ve Zlíně, na Golem Blues Festu v roce 2000, kde hrál se svoji kapelou (a já s Truc Blues). Tehdy jsem snad poprvé viděl vznik hudební Star. Ve Zlíně, pro mne, ale myslím že nejen pro mne, neznámý bluesman, novináři byli zticha, pak z Česka vyjel na sever, myslím že do Švédska, a na tehdejší CCN, teda na té evropské odnoži CNN co jsme mohli u nás vidět celých 24 hodin, mu věnovali 3 minuty. Pak Poppa hrál v Dánsku a ta evropská CNN mu už věnovala skoro 10 minut. Pak koncertoval ve

Francii a v té TV mu už věnovali speciální dvacetiminutový blok. A stal se hvězdou i v Evropě. A já byl trochu u toho. Foto: Poppa Chubby v mém slamáku a já s jeho bejsbolkou.

legálně v ilegal baru

Jen dva dny chyběly k tomu abych hrál v opavském Ilegal baru přesně po roce. Loni 16.2. a letos na Valentina 14.2. Příjemný koncert, ale píšu o něm hlavně proto že se na něm objevili nečekaní přátelé. Ota Maňák z bohumínského Sluníčka mi sice volal ten den odpoledne že se přijede podívat se svým synem, ale v klubu mě čekalo překvapení, které mě ani ve snu nemohlo napadnout. Objevil se tam Vojta „Kidřák“ Tomáško. Muž ze západu. Až z Lokte přijel. Rád bych klidně napsal že přijel jen za mnou a na můj koncert, ale to bych

nalhával nejen sobě. Z nějakých důvodů se potuloval právě v okolí Opavy a tak se zastavil. Moc mě to potěšilo. Kde jsou ty doby kdy se folkaři navzájem navštěvovali na koncertech. Až teď když toto píšu jsem si vzpomněl, že někdy v době počátku mých zdravotních problému už jednou učinil totéž a objevili se u nás v domě, v přízemí, v baru, Vojta i se svým kolegou Říšou Melicharem, prý volno v koncertní šňůře. To bylo veselo, hrálo se, pilo se, zpívalo se! Tehdy mi to hodně ale hodně zvedlo náladu. A teď taky. Vojto díky!

překlad ze zahraničního tisku

Po úspěšném vystoupení na festivalu Echo Blues Alive, 14.3.2008, se v polském časopise „Twój Blues“ (přední polský bluesový magazín), objevila tato recenze, z péra šéfredaktora Andrzeje Matysika. V minulém čísle jsem tuto recenzi otiskl v originále a zde je v češtině.

Dalším hudebníkem byl umělec původem z Ostravy, který vypadá jako poustevník - Pepa Streichl. Tento velký bard (tehdejší) československé blues-folkové scény je trochu pozapomenut. Vážná nemoc ho skoro na 10 let vyloučila ze života (po mozkové mrtvici byl sedm let ochrnutý a němý), a na pódium se vrací až teď s novým albem „Za dveřmi“. Už po vyslechnutí několika tónů jsme

spolu s vedle sedícím redaktorem Chmielewským začali cítit něco jako postupně rostoucí stav hypnózy působený zvukem kytary, harmoniky a hlasem Streichla. Celý jeho koncert byl magický, a shodli jsem se na názoru, že to byl dosud nejlepší akustický koncert, jakých jsme se v tomto sále za posledních několik let zúčastnili.

Andrzej Matysik, Twój Blues, Wiosna 2008, Polska

jen tak

paparazzi v balóně

ani loni na dovolené mi nedali pokoj. Jsou všude. V Kdanicích u Sobotky mě sledovali shora.

kidřák

foto: ivan blemby krejza

můj fanda

Každý má svého Usámu. U toho mého jsem někdy v letech 1971 – 1972 bydlel. Hudebně mě vzdělával, měl LP desky ke kterým bylo těžké se dostat. Láďa B.

Borkaci bin Ladin

REKLAMA

Aladin[®]
AGENCY

vždyť je jaro...

narozeninový koncert

Pavel Dobeš

& Tomáš **Kotrba**
& Miloš **Dvořáček**

a hosté:

Aneta **LANGEROVÁ**

HRADIŠŤAN Jury Pavlici

Michal **HRŮZA** & Kapela Hrůzy

BUTY | Alvina **AGHAJANYAN**

Wabi **DANĚK** | Mirek **FOJTÍK**

Petr **DOBEŠ** | Pepa **STREICHL**

moderuje: Zdeněk **VRBA**

www.vzdytjejaro.cz

LUCERNA

Velký sál, **22. dubna 2009** od 19.00

Předprodej v sítích TICKETSTREAM & TICKETPRO po 15. březnu

mediální partneri

